

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (ת"א) 19-4433

בית הדין לעררים בתל אביב
לפני כב' הדיין חנניה גוגנהיים

העורר:

ג'. פ

ע"י ב"כ עו"ד משה פולק

נ ג ד

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה

המשיב:

ע"י הלשכה המשפטית

פרוטוקול הושמט מן המסמך

פסק דין

1. העורר הוא נתין הודו, נוצרי, אשר נכנס לישראל בשנת 2009 כעובד בענף הסיעוד. העורר עבד בענף הסיעוד כדין עד ליום 1.5.2018. העורר יצא מישראל למספר ביקורים במדינת נתינותו, ולאחרונה ביום 26.4.2017 ונכנס שוב לישראל ביום 27.6.2017.
2. ביום 5.3.2019 לאחר ששהה בישראל ללא אשרה כדין, הגיש העורר בקשה לקבלת מקלט מדיני בישראל, וביום 8.9.2019 נערך לו ריאיון ביחידת הטיפול במבקשי מקלט מדיני.
3. במסגרת הריאיון הסביר העורר כי בשנת 2017 החלו חיכוכים באזור מגוריו עם קבוצה הינדית קיצונית. אמנם בני משפחתו ממשיכים להתגורר במקום, אך העורר חושש לשוב לשם. העורר גם לא מצא מקום לבקש עזרה מהמשטרה, מכיוון שלאור המצב הפוליטי החדש אלה לא יהיו בעזרו. לטענתו לא יוכל ללכת לשום מקום אחר מכיוון שאין לו כסף לקנות אדמה. העורר הוסיף כי לא הגיש בקשת מקלט מקודם לכן, מכיוון שהייתה בידו אשרה.
4. בו ביום דחה המשיב את בקשת המקלט לאור השיהוי שנפל בהגשת הבקשה, ומשלא נמצא כי העורר ביסס את הטענה לפיה קיימת לו סכנה בארצו. כנגד החלטה זו, הוגש הערר שבכותרת.
5. לאחר בחינת כתבי הטענות וקיום הדיון היום במעמד הצדדים, נמצא כי דין הערר להידחות.
6. סעיף 1(ג) לנוהל הטיפול במבקשי מקלט מדיני בישראל קובע שככלל תידחה בקשת מקלט המוגשת לאחר שחלפה יותר משנה מיום כניסת המבקש לישראל. סעיף זה הוכר כראוי

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- והכרחי לצורך תפקוד נאות של מערכת המקלט, אך עם זאת יש לבחון בקפידה את ההחלטות המתקבלות במסגרתו בכדי לוודא שאדם לא נשלח לסכנה חמורה לחייו או חירותו, על אף איחור בהגשת בקשתו (ראה למשל ערר (ת"א) 2402-15 נואן נ' **משרד הפנים**; ערר (ת"א) 1813-16 **טודריה נ' משרד הפנים**; עמ"ן (ת"א) 36563-12-16 **מדינת ישראל נ' וילסון**).
7. בענייננו, העורר לא הציג נימוק סביר לאי-הגשת בקשת המקלט מיד עם היווצרות הנסיבות העומדות בבסיס הבקשה, במקביל לכניסתו לארץ או בסמוך לאחר מכן. העובדה שהעורר שהה בישראל עם אשרה כדין אינה יכולה להצדיק עיכוב זה, כאשר ברור היה לעורר שכאשר תפוג אשרתו יידרש לחזור לארצו כפי שנדרש מכל עובד זר. עילת המקלט הנטענת נוצרה בשנת 2017 (עמוד 5 בריאיון וסעיף 7 לכתב הערר), ולא בסמוך להגשת בקשת המקלט כנטען על ידו.
8. בנוסף, העורר לא הוכיח כי צפויה סכנה של ממש לחייו או לחירותו ככל שישוב לארצו. אף אם נקבל טענות העורר כהווייתן כל המונע מלהעתיק מקום מגורים בתוך הודו הוא קושי כלכלי, אשר לא נראה כי קושי זה הוא סיבה מספיק סבירה לאי-העתקת מקום המגורים.
9. בנסיבות אלה, ועל אף הזהירות המתחייבת בבחינת בקשות מקלט, ובפרט עת בוחן בית הדין בקשות אשר נדחו על הסף (ראה ע"מ 1440/13 **צ'ימה נ' משרד הפנים**), לא נמצא כי נפל פגם בהחלטת המשיב לדחות את בקשת המקלט שהגיש העורר, ולא נמצא כי מוטל היה על המשיב להמשיך ולבחון את בקשת המקלט שלא בהתאם להוראות סעיף 1 לנוהל.
10. אשר על כן, הערר נדחה. העורר יצא את ישראל לאלתר מבלי שיגיש בקשה נוספת להסדרת מעמדו בטרם יציאתו מישראל. ככל שבשל המצב השורר לאור נגיף הקורונה לא יאתר העורר טיסה לארצו, יפנה העורר בתוך 7 ימים מהיום אל יחידת העזיבה מרצון של המשיב.
11. לעניין ההוצאות, העורר התייצב באיחור רב לדיון שנקבע זה מכבר, ואף לא טען בדיון מאומה בנוסף לאמורא בכתב הערר. על כן נראה, כי ניתן היה להכריע בערר זה על בסיס כתבי הטענות בלבד, אך משהמשיב נדרש לנהל את ההליך מתחילתו ועד סופו, העורר ישא בהוצאות המשיב בסך של 6,000 ₪ אשר ניתן לחלטם מן הערבות ככל שהופקדה.
- זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09/12/2020, במעמד הצדדים.

חנניה גוגנהיים, דיין
בית הדין לעררים